

[Statsministeren.]

skal bevilges, må imidlertid afhænge dels af de konkrete tekniske og økonomiske forhold, der gør sig gældende med hensyn til de enkelte projekter, og som ikke kan vurderes endeligt på indeværende tidspunkt, dels af de fremtidige pris- og lønforhold.

Næppe nogen vil i dag med større sikkerhed kunne udtale sig om de udgifter, der er forbundet med gennemførelsen af større anlægsarbejder i Grønland i tiden fremover — dertil er beregningerne behæftede med for store usikkerhedsfaktorer. Man kan imidlertid regne med, at den angivne størrelsesorden af de samlede anlægsudgifter er rigtig, og må selvsagt korrigeres de opførte beløb under hensyntagen til kommende års løn- og prisudvikling og til de specielle tekniske forhold, som fra sted til sted i Grønland kommer til at gøre sig gældende.

Det ville slet ikke hjælpe noget som helst, om vi, som det ærede medlem hr. Jensen-Brobys foreslog det, udsatte behandlingen af eller den endelige stillingtagen til disse lovforslag til efteråret. Vi ville ikke have andre muligheder end dem, vi har i dette øjeblik, da den tekniske sagkundskab, der står til rådighed, har gennemarbejdet de forskellige projekter, der er tale om. Vi ville ikke have andre muligheder, når denne sommer var gået tilende, men vi ville derimod ved at vente til efteråret efter min mening for det første have skabt en alvorlig skuffelse på Grønland og dernæst have hindret, at en række af de ting, der nødvendigvis må og bør sættes i gang omgående, kunne blive sat i gang.

Jeg vil gerne endnu en gang overfor det ærede medlem hr. Jensen-Brobys understrege, at rigsdagen, således som lovene nu er affattet, dels gennem Grønlandsudvalget dels ved de kommende års forslag til bevillingslove eller gennem finansudvalget vil få lejlighed til at tage stilling til størrelsen af de enkelte bevillinger.

Jeg kan iøvrigt ikke i denne forbindelse tilbageholde en bemærkning om, at det „økonomiske hjertesuk“, der indeholdes i første afsnit af mindretallets betænkning, ikke synes mig at harmonere med mindretallets udtalelse lidt senere i betækningsafsnittet, hvor mindretallet giver udtryk for fuld enighed i, at man bør skaffe bedre vilkår for den grønlandske befolkning i henseende til boliger, i henseende til arbejdsforhold, i henseende til skoler og uddannelse og i det hele i henseende til at sikre den grønlandske befolkning en økonomisk mere betryggende tilværelse. Der er ingen logik

i den argumentation, ikke hvis den skal forstås som en spareargumentation.

Når dette er sagt, vil jeg dog gerne tilføje, at det er mit indtryk både af min deltagelse i udvalgets drøftelser og af mindretallets betænkning, at der ikke på de områder, jeg her har berørt, eksisterer mere end politiske divergenser i opfattelsen mellem mindretallet og mig. Vi er enige om, at Danmark har en national og international og jeg kunne måske tilføje en historisk forpligtelse til at bistå den grønlandske befolkning, og det er mit oprigtige håb, at der, når vi til sin tid skal forhandle spørgsmålet om, hvilke økonomiske midler der vil kræves hertil af det danske samfund, da vil kunne opnås enighed mellem de instanser, der er bevillende myndigheder.

Jeg lægger derfor heller ikke afgørende vægt på mindretallets udtalelser i så henseende, men har alligevel fundet det rigtigst efter det ærede medlem hr. Jensen-Brobys tale at komme med disse bemærkninger.

Hvad jeg derimod ikke forstår, er de betragtninger, mindretallet kommer med over, hvis jeg må bruge det udtryk, „principperne i kolonipolitikken“. Nu er jeg i det hele, som også det ærede medlem hr. Aksel Larsen gav udtryk for, meget ængstelig ved at bruge et sådant udtryk. I manges øren har det en odios klang, og anvendelsen af det giver, såvidt jeg kan vurdere, en skæv problemstilling. Det leder tanker hen på foranstaltninger, der tilrettelægges ensidigt efter bestemte retningslinier af moderlandet, og læser man mindretallets betænkning grundigt igennem, så fæstnes dette indtryk.

Jeg vil gerne vende mig herimod. Den situation, vi står i overfor Grønland, er jo ikke den, at man ensidigt henedefra har taget vor Grønlandspolitik op til vurdering og til justering. Det er en fuldkommen misforståelse, og det er urimeligt i den danske offentlighed med bemærkninger, som det sker her, at fremkalde dette indtryk. Forholdet er det omvendte. Forholdet er det, at den grønlandske befolkning nu er nået til et sådant punkt i udvikling og evne til selvstændigt at vurdere sin egen situation og sit forhold til omverdenen, at Grønland nu er kommet til Danmark og beder Danmark om vor tekniske og, hvis det kunne opnås, vor økonomiske bistand til en fremskyndelse af den udvikling i det grønlandske samfundsliv, som allerede er begyndt deroppe.

Jeg ved godt, at man vil rejse spørgsmålet, hvorvidt det nu er den grønlandske befolk-